

forelægges så dette forslag, således at vi kan aflaste nærområderne ved at modtage og give midlertidig beskyttelse til nogle af de fordrevne.

Det er tanken, at vi først og fremmest skal modtage ældre, syge og familier med børn. Det er vi godt tilfredse med, fordi det er disse grupper, som har sværest ved at klare sig under de givne forhold, og ved at vi modtager netop disse grupper, vil aflastning i nærområdet have des mere effekt.

Når det drejer sig om udvælgelsen af personer, lever forslaget op til en række betingelser, som er vigtige for Socialdemokratiet. For det første vil der kun blive tale om personer, som selv ønsker beskyttelse i Danmark. For det andet skal udvælgelsen ske i nøje samarbejde med UNHCR eller en tilsvarende organisation, og for det tredje skal det sikres, at familier ikke adskilles, og at folk fra samme område så vidt muligt holdes sammen.

I en af dagens aviser udtaler direktøren for Centeret for Menneskerettigheder, at denne gruppe krigsflygtninge, som formentlig har det største behov, får dårlige forhold og de færreste rettigheder under deres ophold her, og at man f.eks. fratager dem retten til familiesammenføring.

Det er godt, at vi har kritiske organisationer til at følge vores arbejde. Men det ville unægtelig også være en fordel, hvis de havde læst lovforslaget, inden de kritiserede det. Var den gode direktør nået bare til § 3 i forslaget, ville han have set, at det handler om familiesammenføring, og at reglerne, i hvert fald på et enkelt punkt, er mere vidtgående end udlændingeloven, idet der opereres med et husstandskriterium, som kan give adgang til sammenføring.

Forslaget har mange bemyndigelser til ministeren, også flere, end vi normalt ville bryde os om, men vi accepterer dem i dette tilfælde, fordi vi finder, at de er et udtryk for, at man har lært af erfaringerne fra den tidligere bosnierlov, som meget detaljeret regulerede alle forhold med det resultat, at vilkårene både for voksne og ikke mindst for børnene blev alt for rigoristiske i forhold til de menneskelige behov, et problem, der blev stadig mere markant, efterhånden som tiden gik.

Dette forslag fastlægger, at der er tale om en midlertidig opholdstilladelse, men lægger op til langt mere fleksible holdninger, når talen er om de vilkår og de muligheder for en meningsfyldt tilværelse, vi vil kunne give de pågældende

flygtninge i den tid, de skal opholde sig her i landet.

Flygtningenes behov vil ændre sig alt efter længden af den periode, de skal være her. Det gælder både for undervisning, for aktivering og mulighed for arbejde. Derfor er det rigtigt, at regelsættet ikke fastlægges i detaljer nu, men at der gennem de foreslåede bemyndigelser er mulighed for at justere vilkårene, så de kan imødekomme behovene.

Vi er i den noget usædvanlige situation, at ingen i dag kan sige noget kvalificeret om, i hvilken udstrækning der bliver behov for denne lov. Den lykkeligste situation ville jo være, at konflikten finder en hurtig afslutning, og at flygtningene kan vende tilbage i sikkerhed og værdighed. Men der eksisterer jo desværre også den mulighed, at konflikten eskaleres, og at behovet for, at vi kan modtage flygtninge bliver stort. Derfor er det vigtigt, at Folketinget relativt hurtigt gennemfører det foreliggende forslag, så vi er parate til at yde den hjælp, der er vores medmenneskelige forpligtelse.

I Socialdemokratiet kan vi tilsige forslaget en både hurtig og velvillig behandling.

(Kort bemærkning).

Pernille Frahm (SF):

Jeg er også interesseret i, at det her kommer til at gå lidt hurtigt. Vi har jo allerede haft en lang dag. Jeg vil alligevel gerne spørge fru Dorte Bennedsen om den erfaring med de manglende rettigheder, vi drog fra bosnierloven: Er forskellen på bosnierloven og så det lovforslag, vi sidder med nu, at vi har fleksible rettigheder, altså at ministeren når som helst kan finde ud af, at nu skal de have ret til det eller ret til det?

Sådan som jeg husker erfaringen fra bosnierloven, er det netop usikkerheden om, hvad der er ens rettigheder ikke alene med hensyn til arbejde og uddannelse, men også til, hvor længe man kan blive i landet, men mener fru Dorte Bennedsen virkelig, at den her fleksibilitet, det, at der er så meget ministerbemyndigelse, fremmer den tryghed, som de mennesker har brug for?

Mener fru Dorte Bennedsen ikke, der er et problem i loven med hensyn til trygheden, at det hele tiden er de her halvårige perioder, man skal sidde i, og så søge igen om en halvårlig periode og på den måde i et langt, langt forløb har midlertidigheden hængende som en konstant utryghed over hovedet?